

ROMANA

Michelle Douglas

A tündéri szobalány

Melissa McClone

Regényes románc

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Michelle Douglas, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2025

A ROMANA 809. eredeti címe: *Cinderella and the Brooding Billionaire*
(Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Deák B. Miklós

© Melissa Martinez McClone, 2011 – Vinton Kiadó Kft., 2025

A ROMANA 810. eredeti címe: *Expecting Roxal Twins!* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2013)

• Magyarra fordította: Gaáli István

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA 809-810. számában, 2025

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-988-4

• Kép: Shutterstock

A Romana a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2025

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-30-300-9899; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Michelle Douglas

A tündéri szobalány

1. FEJEZET

A baba nem hagyta abba a sírást. Luca Vieri kétségbeesetten járkált ide-oda a motelszobájában. A kicsi meg volt etetve, frissen volt pelenkázva, és nem volt láza. Ennek ellenére a kisbaba folyamatosan üvöltött.

Luca tett egy kört a szobában, ami nem tartott sokáig, hála a helyhiánynak. Tágasabb és fényűzőbb szállásokhoz volt szokva. Feltételezte azonban, hogy a motel legtöbb vendégének elegendő kárpótlást jelent a tengerpartra nyíló lélegzetelállító kilátás.

De most nem érdekelte a szoba kényelme vagy a kilátás. Csak meg akarta nyugtatni a fiát.

– Luca, ott vagy még?

A hang a vonal másik végén kizökkentette a gondolataiból. Befogta a másik fülét, és megpróbált arra koncentrálni, amit az asszisztense mondott neki.

– Sì.

A baba tovább sírt. Úgy tűnik, a fiának erős tüdeje van.

A *fia*.

Lehunyta a szemét, de kényszerítette magát, hogy gyorsan kinyissa. Amint befejezi a telefonbeszélgetést, ismét minden figyelmét a babának szenteli. Talán egyszerűen át kellene mennie a másik szobába, és becsuknia az ajtót. De nem tudta rávenni magát, hogy akár csak néhány percre is magára hagyja a hét hónapos Benitót. Azt akarta, hogy a fia bízson benne. Azt akarta, hogy tudja: az apja mindig ott lesz mellette.

– Halasszon el mindent a jövő hétre – parancsolta Luca az asszisztensének.

– Már megtörtént.

– Jó.

Ahogy közeledett a járóka felé, Benito még hangosabban sikoltozott, amitől Luca kétségbeesett. Annyira szerette volna megvizsgálni a fiát, de még csak két napja ismerték egymást. Idegen volt számára. A kisfiú nem bízott benne, és még mindig félt tőle. Csak akkor engedte, hogy Luca megetesse, amikor már nagyon éhes volt, és csak akkor aludt el a karjában, amikor már teljesen kimerült.

Luca annyira szeretett volna segíteni a fián, de a gyászra nem volt hatásos gyógymód. Benitónak hiányzott az anyja, akire később talán nem is fog emlékezni.

Luca nyelt egyet. Ő is küzdött a sorsával.

– Luca?

Az asszisztense hangja visszahozta a jelenbe.

– Sajnálom, Piero. Ami anyámat illeti... mondd meg neki, hogy amint visszaérek Rómába, felhívom.

– Rendben.

Luca megjegyezte, hogy bőséges karácsonyi bónuszt fizessen az asszisztensének.

– *Grazie*, Piero.

– Időre van szükséged a fiaddal.

– Csakhogy egy ilyen nagy cég, mint a miénk, nem fog türelmesen várni rám.

– Az unokatestvéred, Signorina Rosetta Vieri megteszi, amit tud. Nagyon jól csinálja.

Rosetta volt az egyetlen rokon, akiben Luca teljesen megbízott. Nemrég tudták meg, hogy áruló van a cégnél, és nem tetszett neki a gondolat, hogy távol kell lennie.

– Felfedeztek más pénzügyi szabálytalanságot is?

– Igen. Nem olyan komoly, de azért riasztó.

A szabálytalanságok forrásának megtalálása lesz a legfontosabb feladata, amikor visszatér Rómába.

Benito szüntelen sírása miatt Luca képtelen volt bármi másra koncentrálni. Fogta a plüssmacit,

amit a kicsinek vett, és táncoltatta a járóka korlátján, de Benito egyszerűen csak elfordult.

Luca szíve nehéz lett. Szerette a fiát. Abban a pillanatban, amikor először meglátta Benitót, felébredt benne a védelmezőösztön. Erős kapcsolatot akart kiépíteni a fiával, és mindent megtett, hogy Benito biztonságban érezze magát.

Végigsimított a kezével az arcán. Az első néhány nap nehéz volt. Nem gondolta volna, hogy ennyire kimerítő lesz. Hozzászokott a problémák gyors megoldásához.

– Van még valami – mondta az asszisztense. – Signor Romano telefonált. Azt szeretné, ha minél előbb személyesen beszélnél vele.

Dio! Még ez is!

A baba továbbra is teli torokból bőgött.

Fél szemét a fián tartva, Luca kinyitotta a verandára nyíló üveg tolóajtót, kilépett, és élvezte a friss szellőt az arcán. – Gondolod, hogy fel kell hívnom, mielőtt visszamegyek Rómába?

– Sì.

Nagyon óvatosnak kell lennie, és be kell vetnie minden tapintatát és diplomáciai képességét, ha beszél vele. De még ez sem biztos, hogy elég lesz.

– Jó, majd én elintézem.

Megígérte Bellának, hogy megtalálja a módját, hogy felbontsa az eljegyzésüket. A felfedezés, hogy van egy fia, jó ürügyet adott rá. Úgy tehetett, mintha időre lenne szüksége, hogy megszokja az új helyzetet. Bella pedig azt állíthatta, hogy nem akar egyhamar mostohaanya lenni.

De Signor Romano valószínűleg azzal érvelne, hogy Benito nem jelent problémát.

Amit az öreg nem tudott, az az, hogy Bella egy másik férfiba volt szerelmes. Luca pedig nem akart feleségül venni egy olyan nőt, aki nem akar vele lenni. Bár kétségbeesetten szerette volna, ha a két család szövetségre lép, nem fog másképp bánni Benitóval, mint egy törvényes Vieri örökössel.

Signor Romano, Bella apja forrófejű volt, és az volt a legnagyobb vágya, hogy a két család egyesüljön. Lucának tehát meg kell találnia a módját, hogy ne tegye ellenségévé az öreget, még ha Bellával nem is házasodnak össze.

Bárcsak Benito abbahagyná a sírást! És ő bárcsak hét hónappal ezelőtt tudta volna meg, hogy van egy fia!

– Oké, Piero... – Elfojtott egy sóhajt. – Mit gondolsz a helyzetről?

Kényszerítette magát, hogy az asszisztense hangjára koncentráljon, de mozgolódás keltette fel a figyelmét. A fekete szoknya, a fehér blúz és a lapos cipő jelezte, hogy egy szállodai alkalmazott lépett be a szobába. Benito üvöltésétől nem is hallotta, hogy a lány kopogtatott.

Luca meg akarta kérni, hogy jöjjön vissza később, de a fiatal nő sugárzó mosolya megállította.

A lány lehajolt a síró gyermekhez.

– Szervusz, Benny! Mi a baj?

Benito azonnal abbahagyta a sírást, a szobalány felé fordult, ránézett – majd kinyújtotta felé a karját. Amikor a lány felkapta, a kisfiú a nyakába borult.

– Szegény kicsikém! Hiányzik a mamád?

Ez a nő ismerte Anitát?

De persze ez a hely túl kicsi. Itt mindenki ismer mindenkit.

Miközben Luca vágyakozva nézte őket, a lány hirtelen felé fordította a tekintetét. A szeme borostyánszínű volt.

Az arca kérdő kifejezést öltött, és a kanapéra mutatott.

Luca egyetértően bólintott.

Miután a lány leült Benitóval, elénekelt neki egy gyermekdalocskát, amelyet Luca már korábbról ismert. Benito könnyes szemmel nézett rá, mintha a megmentő angyala lenne.

Ó, bárcsak a fia rá is így nézne!

– Luca, ott vagy még?

– Sajnálom, Piero, de mennem kell. Majd később visszahívlak. – Zsebre vágta a mobiltelefonját, és visszament a szobába.

A varázslatos szobalány addig ringatta a kicsit az ölében, amíg meg nem nyugodott. Mire a

dalnak vége lett, Benito egyre álmosabb lett az ölében. A nő fel akart állni, de Luca visszatartotta.

– Kérem, maradjon még egy pillanatra.

A lány a férfi kezére meredt, aki azonnal visszahúzta. A szobalánynak vanília- és citromillata volt – és zavarba ejtően csábító hatással volt rá.

– Ismerte Anitát? – kérdezte tőle Luca.

– Ő is itt dolgozott.

Anita szobalányként dolgozott? Ha Luca tudta volna, hogy ő a gyermeke anyja, gondoskodott volna róla, hogy hercegnőként éljen!

– Gyakran vigyáztam Bennyre. – A fiatal nő mosolyogva nézett a szunyókáló gyerekekre. – A legjobb barátok vagyunk, Benny és én.

– Sajnos engem nem fogad el. Megengedi, hogy cumisüveget adjak neki, és elviseli, hogy pelenkát cseréljek. De csak akkor alszik el a karjaimban, ha hullafáradt, és soha nem mosolyog rám.

– Ez időbe telik, Signor Vieri.

Tudja a nevét? Persze hogy tudja. Valószínűleg mindenki tudja Mirror Glass Bayben.

A nő körülnézett a szobában.

– Ez az egész új és furcsa számára. És hiányzik neki az anyukája.

Anita házában kellett volna maradnia, ahelyett hogy Benitót egy motelbe hurcolja, gondolta Luca. Csak hát... úgy érezte, nem lenne helyes, ha Anita házikójában szállna meg.

Csak az számít, hogy mi a legjobb Benitónak!

És neki a legjobb dolog ez a tündéri szobalány. Luca feltűnés nélkül a bal kezére pillantott – nem viselt jegygyűrűt.

Valójában egyáltalán nem viselt ékszert, kivéve az ezüst fülbevalóját.

– Még nem is tudom a nevét.

– Monique Thomas. – A nő mosolyogva kezét rázott vele. – Örülök, hogy megismerhetem, Signor Vieri.

A nő bizonyára tudta, hogy ő Olaszország egyik leggazdagabb embere, mégis úgy bánt vele, mint bárki mással. Ez lenyűgözte Lucát. Kezet rázott vele.

– Kérem, szólítson Lucának.

A lány elpirult, és elhúzta a kezét.

– Vissza kell mennem dolgozni.

– Teszek magának egy ajánlatot, Monique. – A lány kérdően felvonta a szemöldökét. – Egy állásajánlatot – tette hozzá gyorsan Luca.

A vágy egy pillanatra fellobbant benne, de azonnal elnyomta. Az egész világ azt hiszi, hogy eljegyezték, és nem engedhet meg magának egy botrányt.

Monique megpróbálta lecsillapítani a szapora szívverését. Anita mondta neki, hogy Benito apja nagyon jóképű, de Luca Vieri nemcsak jóképű volt, hanem egyszerűen lenyűgöző!

Nyelt egyet.

– Állásajánlatot?

Ő nem az a fajta nő, aki erkölcstelen ajánlatokat kap gazdag, hatalmas, jóképű férfiaktól. És ha mégis, akkor sem az a fajta nő, aki elfogadja az ilyen ajánlatokat.

Signor Vieri valószínűleg megkérdezi tőle, hogy vigyázna-e Bennyre, amíg itt tartózkodik a városban. És ezzel ő is nyerhetne egy kis időt Bennyvel. Úgy látszik, Luca még nem jött rá, hogy ő Benny keresztanyja...

A férfi kérdően nézett rá a sötétbarna szemével.

Valamiért hirtelen lelkiismeret-furdalása támadt. De ha valakinek büntudatot kellene éreznie, az nem ő!

– Monique, azt akarom, hogy nekem dolgozzon Olaszországban, Benito dadájaként.

A lányt meglepetésként érte a dolog.

– Semmit sem tud rólam.

– Tudom, hogy a fiam megbízik önben, és feltételezem, hogy Anita is megbízott, elvégre magára

bízta a gyermekét. Ez nekem elég ajánlólevél. – Amikor a nő nem válaszolt, Luca Bennyre mutatott.
– Láttam, milyen szeretettel bánt vele. Szerintem maga szereti a fiamat.

A lány gyorsan lehajtotta a fejét, de sejtette, hogy a férfi már észrevette, hogy könnybe lábadt a szeme.

Signor Vieri ezután szédítően magas összeget mondott. Istenem! Ennyi pénzzel ő...

– Mit válaszol, Monique Thomas?

A lány mély levegőt vett, és felemelte a fejét.

– Tudja, hogy én vagyok Benny keresztanyja?

Luca meglepetten rogyott le a szemközti kanapéra.

– A keresztanyja?

A lány bólintott.

– De... – Széles mosoly terült szét a férfi arcán. – ...hiszen ez tökéletes!

Bosszantania kellett volna a férfi arrogáns viselkedése, de furcsa módon inkább megnyugtatta. A legjobbat akarta a fiának: hogy boldog legyen. Ez is hihetetlenül vonzóvá tette számára.

– Szívesen lennék Benny dadája, és nagyon izgalmasnak találnám, ha Olaszországba utazhatnék...

– Nagyszerű! Akkor pecsételjük meg ezt egy kézfogással. Beszélek a munkaadóival, és amint mindent elrendeztünk, indulhatunk is. Benitónak már van útlevele, úgyhogy...

A férfi felállt. Láthatóan észre sem vette, hogy a lány megrázta a fejét.

– Mennyi időbe telik, amíg mindent előkészít? Az egész személyzetem a rendelkezésére áll.

A lány nyelt egyet.

– Sajnálom, Luca, de bármennyire is szeretném elfogadni az ajánlatát, nem tehetem.

A férfi ismét leült, és szúrósan nézett rá.

– Azt mondta, hogy szereti a fiamat, és szeretne Olaszországba utazni. És tudom, hogy a fizetési ajánlat is vonzó.

– Ez mind igaz.

– Házias, vagy párkapcsolatban él?

– Nem, semmi ilyesmi.

Luca összeszorította az ajkát.

– Van gyermeke? – A lány tétovázott. – Mert a gyermekét is nagyon szívesen látnánk. Játshatna Benitóval.

– Kedves öntől, de attól tartok, ez nem ilyen egyszerű.

A férfi előrehajolt.

– Miért nem?

Ha nem lett volna Benny keresztanyja, semmi a világon nem vette volna rá, hogy felfedje szomorú családi történetét egy vadidegen előtt. De Benny a keresztgyereke, és tartozik neki és Anita-nak azzal, hogy tartsa vele a kapcsolatot. Nem kísérheti el Olaszországba Lucát, de talán rá tudja venni, hogy videochaten keresztül tartsa vele a kapcsolatot, és talán egyszer még meg is látogathatja. De ez nem működne, ha Luca úgy gondolná, hogy őt nem érdekli a fia jövője. És a lány nem akarta, hogy Benny valaha is azt higgye, hogy az ausztráliai barátai megfeledeztek róla.

– Monique?

Istenem, ahogy a férfi kimondja a nevét, azzal az édes olasz akcentusával!

Felállt, bevitte Benny-t a hálószobába, és a kiságyba fektette. Aztán gondoskodott róla, hogy a kedvenc plüssállata kéznél legyen – egy zsiráf, amelyet Anita Colinnak nevezett el.

Óvatosan megsimogatta Benny haját.

– Ó, Anita – suttogta –, hiányzol nekünk!

Amikor visszatért a nappaliba, Luca egy csésze teát nyújtott át neki.

– Nem tudtam, hogyan issza.

– Feketén jó lesz. Köszönöm. – A lány belekortyolt, és elégedetten lehunyta a szemét. – Tökéletes.

Amikor újra kinyitotta a szemét, Luca intett neki, hogy üljön le a kanapéra.

– Most mondja el, miért nem lehet Benito dadája. Mindent megtennék, hogy a fiának minél könnyebb legyen beilleszkedni az új életébe.

A lány felsóhajtott, de barátságos mosolyt öltött magára.

– Ha stabilitást akar neki adni, tudnia kell Colinről.

A férfi figyelmesen hallgatta, ahogy Benny kedvenc játékaról mesélt neki.

– Egy plüssállat? Értem. – A férfi határozottan bólintott. – Veszek egy tartalék zsiráfot, vagy lehetőleg többet, és készenlétben tartom. Arra az esetre, ha Colinnal bármi történne.

Luca eltökéltsége, hogy a fiát boldoggá tegye, elgondolkodtatta a lányt. Nem illett össze, hogy egy férfi, aki ennyire törődik a gyermekével, hét hónapig nem is néz rá. A Vieri családban valakinek tudnia kellett Benitóról, de Luca előtt valószínűleg hallgatott róla.

Ki tehetett ilyet?

Nem mintha szándékában állt volna feltenni ezt a kérdést. Egyébként is csak találgatott.

– Most pedig mesélje el, mi akadályoz meg abban, hogy elkísérje Benitót Rómába!

Abban a pillanatban szinte elhitte, hogy a férfi hegyeket tud megmozgatni – természetesen a fiáért. Még ha ez inkább Bennyről szólt is, mint róla, hihetetlenül vonzónak találta. Kár, hogy nem tudta ilyen könnyen elhárítani az akadályt.

Letette a teáscsészét, és kiegyenesedett.

– Kérvényeztem a kis unokahúgom gyámságát. A húgom alkoholista és drogfüggő... akárcsak az anyám.

– Értem.

A lány kételkedett ebben. Nem hitte, hogy a férfi valaha is kapcsolatba került volna a drog- vagy alkoholfüggőséggel.

– Fern unokahúgom felügyeleti joga az enyém volt, amíg a húgom börtönben volt kábítószer-kereskedelemért. Fern születésétől kezdve több időt töltött velem, mint az anyjával. Skye néha arról beszélt, hogy majd többet foglalkozik a gyerekével, de... – Nem fejezte be a mondatot. – Tényleg azt hittem, hogy összeszedi magát, amikor kiengedik a börtönből. Azt hittem, tanult valamit. Hozzám költözött, én pedig munkát szereztem neki a motelben.

– Mi történt azután?

Az anyja, akinek megmagyarázhatatlan módon sikerült újra és újra negatívan befolyásolnia Skye-t, felbukkant Mirror Glass Bayben.

– És ő megint elkezdett drogozni? – kérdezte Luca.

– Ellopta a hitelkártyámat, aztán eltűnt. – Monique még mindig törlesztette azt a tartozást.

– Nem jelentette fel? – A férfi biztos kiolvasta a választ a lány szeméből, mert megrázta a fejét.

– Ó, Monique!

– A húgom jelentett nekem mindent, Luca – magyarázta szomorúan. – Már gyerekként sem számíthattam anyámra. De amikor négyéves voltam, hazajött a kórházból a kis Skye-jal, és ez megváltoztatta az életemet. Lett valaki, akit szerettem, és akiért harcoltam. Mivel Skye ott volt nekem, nem lettem olyan, mint az anyám.

Luca a könyökét a térdére támasztotta, így óhatatlanul közelebb került a lányhoz. Valamiért a szíve gyorsabban kezdett verni.

– Legalább a húgom rám hagyta a lányát. – A lány sietve ivott egy kortyot a teából. – Ezért gondoltam, továbbra is vigyázhatok rá, és megvédhetem.

– Miért akarják elvenni magától a felügyeleti jogot? Bevonták az ifjúságvédelmi hivatalt?

A lány a kezére bámult, és bólintott.

– Skye és az anyám rendőrrel jöttek, és elvitték Fernt.

– Hány éves az unokahúga?

– Három és fél.

– És hogyan reagált erre?

Monique összerezzen a kérdésre. Megrázta a fejét, mert nem akart beszélni arról a jelenetről. Valahányszor arra gondolt, ahogy Fern sikoltozott, és belé kapaszkodott, könnyek gyűltek a szemébe.

Kényszerítette magát, hogy felnézzen.

– Mivel nem vagyok Fern anyukája, nincsenek jogaim.

A férfi szeme megvillant.

– Jogod van megvédeni a gyengéket.

Fiatalkorában Monique nem tudta megvédeni Skye-t az anyja befolyásától. Talán ezért volt most olyan eltökélt, hogy mindent megtesz Fern védelmében.

– Mi történt azóta? Milyen régen volt ez?

– Négy hónapja.

Mielőtt Luca kinyithatta volna a száját, a nő védekezésül felemelte a kezét.

– Tudom... Nem hiszek abban, hogy el kellene venni a gyermeket a szülőitől, hacsak nem súlyos vészhelyzetről van szó. Reméltem, hogy a húgom azt tervezi, valódi kapcsolatot épít ki Fernnel, de sajnos ő és az anyám arra használják őt, hogy zsaroljanak engem.

– Hogy érted?

– A húgom azt mondja, hogy nekem adja Fern felügyeleti jogát, ha fizetek neki kétszázezer dollárt. Nincs ennyi pénzem, és a bank nem ad kölcsönt.

– Nem hagyhatod, hogy megszaroljanak! Ha egyszer fizetsz, soha nem hagyják abba. Hacsak nincs bírósági végzésed...

A lány ismét felemelte a kezét, mire a férfi elhallgatott a mondat közepén.

– Vannak fontosabb dolgok is, Luca. Anyám, a húgom és Fern egy fedél alatt élnek. Nem bántják Fernt, de elhanyagolják. Olyan gyakran látogatom őket, amilyen gyakran csak tudom. – Ezek meglepetésszerű látogatások voltak. Soha nem mondta előre, mikor érkeznek. – Egy nagyobb városban élnek, úgy negyven percre innen. Előtte bevásárolok, hogy Fernnek legyen mit ennie.

Így volt lehetősége arra, hogy a karjába vegye kis unokahúgát, elmondja neki, hogy szereti, és mindent megtesz, hogy hazavigye magához.

– Három hónappal ezelőtt, amikor bejelentés nélkül odamentem, a ház nyitva állt, miközben anyám és a húgom be volt drogozva. Az étel megégett a tűzhelyen. Fern pedig be volt zárva a szobájába.

Luca megdermedt, és mormolt valamit olaszul, ami úgy hangzott, mint egy szitok. Monique egyetértően bólintott. El sem tudta képzelni, mi történt volna, ha ő nem bukkan fel véletlenül aznap. A ház is leéghetett volna – és vele együtt az összes bent lakó ember.

– Ekkor hívtam fel az ifjúságvédelmi hivatalt – fejezte be. – Azóta is nyomoznak.

– De ez három hónappal ezelőtt volt!

– Anyukám tudja, hogyan kell becsapni a hatóságokat. És egy gyereket elvenni az anyától komoly dolog.

– De...

– Már feladtam a reményt, hogy Skye valaha is jó anya lesz. Fern kedvéért nem mentegethetem tovább a húgomat. Fern megérdemli, hogy biztonságos és szeretetteljes környezetben nőjön fel.

Tudta, hogy a férfi egyetért vele. Egy pillanatig habozott, aztán felállt, kihúzta a jobb karját a kardigánjából, és a felé fordult, hogy láthassa a hosszú sebhelyét.

– Nem akarom, hogy bármi ilyesmi történjen az unokahúgommal.

Luca az égési sebre meredt, és kimondhatatlan düh fogta el.

– Hogyan...? – Elhallgatott, és próbált uralkodni a hangján. Ez a nő csodálatot és együttérzést érdemel, nem haragot és felháborodást. – Hány éves volt akkor? – kérdezte nyugodtabb hangon.

– Majdnem öt. – Csak egy kicsivel idősebb, mint a kis unokahúga most.

– Hogy történhetett ez?

A lány visszavette a kardigánját.

– Anyukám forró olajban akart krumplit sütni vacsorára, de a tűzhelyünk elromlott. Ezért beállította a konyhai időzítőt. Amikor megszólalt, kerestem őt, de sehol sem volt.

– Szóval gyerekként megpróbálta levenni az edényt a tűzhelyről?

– Igen. Nehezebb volt, mint gondoltam. – A lány elhallgatott, és Luca nem mert több kérdést

feltenni, mert az csak fájdalmas emlékeket ébresztett volna benne.

– Most már érti, miért nem hagyhatom cserben az unokahúgomat. Bár nagyon szeretnék Olaszországba menni Benny dadájaként...

– Persze. Fernnek szüksége van magára – értett egyet vele Luca. Titokban azt gyanította, hogy Monique-nak is szüksége van Fernre.

De ő majd megoldja. És nem érdekelte, hogy mennyibe kerül. Mi értelme gazdagnak lenni, ha nem tesz semmi jót a pénzével?

Monique hátravetette karamellszínű fürtjeit.

– Most, hogy tud a családomról... – mondta, és tördelni kezdte a kezét.

Amióta a lány felállt, hogy megmutassa neki a karját, az volt az érzése, hogy mindjárt szárnyra kap, mint egy félénk madár, ha ő bármilyen rossz mozdulatot tesz. Ezért nem mozdult.

– El tudom képzelni, hogy már nem akarja, hogy a fia dajkája legyek – fejezte be a gondolatát a lány.

Luca meglepetten pislogott.

– Miért ne akarnám?

A lány szeme döbbenet tágira nyílt. Ez a nő úgy felizgatta Lucát, mint már régóta senki. Nem tudott betelni a mosolyával, és érezte, hogy forró vágy gyúlik fel benne. Ez a lány nagyon különbözött a környezetében lévő nőktől. Talán éppen ezért tetszett neki. Vagy talán a fal, amely mögé rendszerint rejtőzött, elkezdett repedezni, mióta megtudta, mi történt a fiával.

Nos, össze kell szednie magát! Nem akar semmit ettől a nőtől, akármilyen vonzó is. Nem keveri az üzletet a szórakozással, és titokban még mindig azt remélte, hogy Monique lesz Benito dadája.

Arról sem szabad megfeledkeznie, hogy hivatalosan is eljegyezte Bella Romanót. Amint elterjed a szakításuk híre, bizonyos időt kell hagynia, hogy egy másik nővel mutatkozzon – nehogy magára haragítsa Bella apját.

Signor Romano döntő szerepet játszott Luca tervében, hogy visszaállítsa a Vierik régi dicsőségét. Megígérte a nagyapjának, hogy helyreállítja a család becsületét, és nem akart csalódást okozni neki, mert mindent az öregnek köszönhetett.

Monique még nem válaszolt a kérdésére.

– Drogozik vagy iszik? – kérdezte Luca, és igyekezett nyugodtnak tűnni.

A lány kiegyenesedett.

– Nem, dehogy!

Ezt ő sem feltételezte.

– Nem maga választotta a családját, akkor meg miért ítélnék az alapján, amit ők tesznek? Anita bízott magában. Ezért lett Benito keresztanyja. Ez elég jó ajánlólevél.

A lány arcvonásai kisimultak.

– Szeretnék kérdezni valamit: tudja-e, hogy Anita miért nem szólt nekem Benitóról?

A lány tétovázott.

– Azt hittem, hogy szólt.

A férfi halántéka lüktetni kezdett.

– Benito fogja örökölni Anita teljes, nem csekély vagyonát. Mint az apja, én fogom kezelni, amíg nagykorúvá nem válik. Úgy látszik, Anita csak nemrég kapott egy nagyobb összeget.

Monique elgondolkodva harapdálta az ajkát.

– Azt hittem, a pénz magától származik. De úgy látszik, ön azt sem tudta, hogy Benny létezik. – Megvonta a vállát. – Sajnálom. Csak annyit tudok, hogy Anita megpróbált kapcsolatba lépni magával. Soha nem mondta meg a nevét, de mindig nagy szeretettel beszélt a szerelméről. – A lány elmosolyodott, mintha barátnője szavai jutottak volna az eszébe. – Azt mondta, hogy csak nyári kaland volt.

Lucának meg kellett mentenie a családjá hírnevét, ezért feladta, ami megmaradt az ifjúkori álmaiból – a szerelem és a szabadság utáni vágyakozást. Nem is tudta, hogy még mindig hisz ezekben a dolgokban. Azt hitte, húszéves korában már maga mögött hagyta ezeket az eszményeket, és nem vette észre, hogy még mindig fogékony az ilyen szentimentalizmusra.